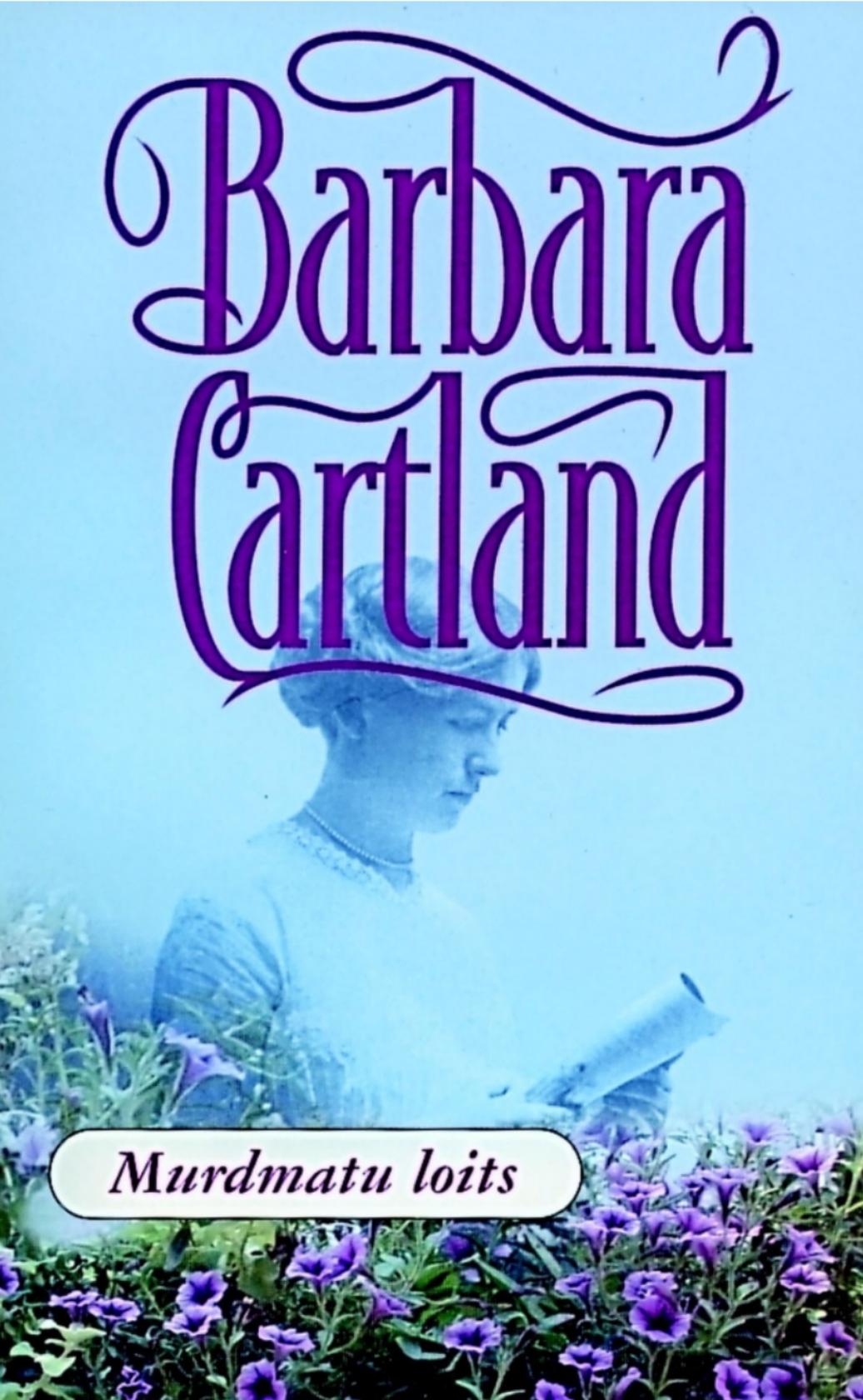


Barbara Cartland

A woman in profile, wearing a light-colored dress and a necklace, is shown reading a book. She is positioned in the middle ground, with a field of purple flowers in the foreground and a light blue background. The overall scene is serene and evocative of a classic literary setting.

Murdmatu loits

Barbara Cartland
The Unbreakable Spell
1984

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Aili Norberg
Korrektor Inna Viires

© 1984 by Barbara Cartland
All rights reserved.
© 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10341
ISBN 978-9949-20-078-8



Autori märkus

Mõõgakepp on jalutuskepp, mille sees on varjul terav rapiiritaoline mõõgatera. Mõõgakeppide tegemist alustati 1730ndatel ning jätkati 19. sajandi lõpuni.

1820ndal aastal võis jõuda Doverist Calais'sse kolme tunniga, isegi halva ilmaga võttis ülesõit harva rohkem kui viis või kuus tundi.

Prantsusmaa ühissõidukitest oli kõige kiirem diližanss, sest hobused, keda vahetati iga kaheteistkümmene miili järel, kihutasid kogu aeg galoppi. Calais' ja Pariisi vahel oli kolmkümmend ja pool jaamavahet.

Siiski oli reisijate jaoks ainus mugav reisimisviis võtta endale ise hobused ja korralik vedruvanker. Pole tarvis lisada, et see oli väga kulukas.



Esimene peatükk

1820

Rocana istus akna all ja õmbles ruumis, mis varem oli olnud lossi klassituba, kui uks pärani lendas.

Ta tõstis pilgu oma nõo armsale näole ning taipas kohe, et midagi on viltu.

“Mis lahti, Caroline?” küsis ta.

Hetkeks näis, et leedi Caroline Brunt ei suuda talle üldse vastata.

Siis pahvatas ta Rocana poole astudes raevukalt:

“Ma ei tee seda! Ma ei kavatsegi temaga abielluda, mida iganes papa ka ei ütleks!”

“Abielluda!” hüüatas Rocana. “Mida sa nüüd räägid?”

Caroline vajus aknaalusele istmele ning vastas käsi kokku lüües:

“Sa ei usuks iialgi, mis on juhtunud!”

Murdmatu loits

Rocana pani käest paela, mida oli imetillukeste pistetega hertsoginna kleidi serva külge õmmelnud.

“Räägi siis ometi,” ütles ta õrnalt. “Ma näen, et see on sind pahandanud.”

“Pahandanud!” hüüatas Caroline. “Ma olen vihane ja täiesti endast väljas, aga ma ei tea, mida peale hakata!”

Tema viimastes sõnades oli midagi kaastunnet äratavat ning Rocana kummardus ettepoole ja pani oma käe Caroline'i omale.

“Räägi mulle,” palus ta.

“Papa ütles mulle just praegu, et on kutsunud Quorni markii meile jahivõidusõidule, mis toimub kolmapäeval,” vastas Caroline, “ja markii olevat talle usaldanud, et kavatseb mu kätt paluda!”

“Quorni markii!” hüüatas Rocana. “Oled sa kindel?”

“Jah, muidugi olen! Ja kui ma ütlesin, et ei kavatse temaga abielluda, vastas papa ainult: “Ma ei taha selle üle vaielda, Caroline, sa pead kõnelema oma emaga!””

Mõlemad tüdrukud jäid vait, teades, et hertsoginaga on võimatu kõnelda, sest kui too on midagi juba pähe võtnud, siis ei suuda miski ega keegi teda ümber veenda.

Natuke aega valitses vaikus, kuni Caroline uuesti püsti hüppas, et karjatada:

“Ma ei abiellu temaga! Ei abiellu! Sa tead, et ma armastan Patrickut ja et tema ootab ainult võimalust papaga rääkimiseks.”

Rocana ei öelnud midagi, sest ta oli alati kindel olnud, et Caroline'il ei lubata ealeski abielluda Patrick Fairleyga.

Patrick oli nende lähim naaber, baroneti poeg ja väga võluv isiksus ning tema juures polnud midagi laita peale selle, et hertsoginna oli oma tütre suhtes äärmiselt ambitsioonikas ja seadis sihid tavalisest provintsidžentelmenist tunduvalt kõrgemale.

Harilikult oli Caroline vaikne ja ema soovide suhtes kuulekas ning igas mõttes eeskujulik tütar.

Rocana üksi teadis, kui palju oli armumine Caroline'i muutnud – tüdrukus tuli nüüd esimest korda elus nähtavale väike osa tema ema tugevast tahtejõust.

Polnud midagi üllatavat selles, et neiu oli armunud Patrickusse, poissi, keda oli tundnud kogu oma elu, sest alles kaks kuud tagasi oli Caroline klassitoast välja pääsenud, et seltskonnas debüteerida.

Enne seda polnud tema jaoks mingit seltsielu korraldatud ning vastavalt kindlaks kujunenud tavadele ei võtnud neiu osa ka pidudest, kui hertsog ja hertsoginna külalisi kutsusid, vaid sõi koos oma nõo ja guvernantiga ülemisel korrusel.

Murdmatu loits

Seetõttu oli vältimatu, et kohates Patrick Fairleyt peaaegu iga päev, kui tüdrukud oma hobuseid treenimas käisid, ei armunud mitte üksnes noormees Caroline'isse, vaid ka Caroline Patrickusse.

Rocana üksi taipas, mis oli juhtunud, ning mõistatas, mida küll hertsoginna öelda võiks, kui asi välja tuleb.

Tegelikult ta ei mõistatanudki, vaid teadis seda niigi väga hästi.

Hertsoginna oli surunud abikaasat kõikvõimalikele auväärt ametikohtadele krahvkonnas ning sundinud meest vastu tolle tahtmist täitma ka päritud ameteid kuningalossis.

Hertsog oli muretu mees, kes oli oma eluga täiesti rahul, kui sai seda veeta maavalduste eest hoolt kandes ning hobustest ja koertest rõõmu tundes.

Tema ainsaks ekstravagantsuseks oli pidada suurt hulka võidusõiduhobuseid, kes harva esikohale tulid, ent andsid talle ettekäände võtta osa traavivõistlustest, mis tema naisele õnneks kuigi suurt huvi ei pakkunud.

Seal siis, mõtles Rocana nüüd, pidigi ta olema tutvunud Quorni markiiga, kes tavaliselt liikus Bruntwicki hertsogist ja hertsoginnast väga erinevates ringkondades.

Isegi kõige kaugemas provintsikolkas oleks olnud võimatu mitte teada midagi markiist, kes oli printsregendi lähedane sõber, kuid samas nii erinev Tema

Kuninglikku Kõrgust ümbritsevatest keigaritest ja kauritaridest.

Markii polnud mitte ainult riigi üks rikkamaid aadlimehi, vaid edukas ka kõigis oma ettevõtmistes.

Isegi hertsog ei suutnud jätta ülistamata markii edu võidusõitudel, kust tolle hobused tavaliselt kõik mõeldavad auhinnad “ära ajasid”.

Samuti oli markii tuntud silmapaistva laskuri ning rusikavõitlejana, kes oli poksinud “härrasmees” Jacksoni ja Mendozaga, ning ta oli silma paistnud ka sõjas, kus sai vapruste eest mitu medalit.

Ta oli kangelane tallides, kellest samal ajal sosistati ka kõigis võõrastetubades.

Rocanale tuli meelde nii teenijate keelepeks kui ka tädi sõpradelt kuulnud jutud, mis polnud mõeldud tema kõrvadele.

Kuigi need jutud polnud teda eriti huvitanud, oli ta kuulnud markii arvukatest armulugudest, millest mõned lõppesid traagiliselt.

Kõneldi, kuigi see ei pruukinud tōsi olla, et rohkem kui üks kaunis daam oli pärast seda, kui markii ta maha jättis, enesetapu sooritanud, teised aga olid murtud südame käes vaeveldes täiesti otsa jäänud.

Nende armulugude tõttu oli markii maha pidanud suure hulga duelle armukadedate abikaasadega, kes olid ta oma au kaitsmiseks välja kutsunud ja keda ta oli alati võitnud.